

край огъня. Около тях се издигали високи дървета, през гжстит имъ клони на тънки ивици се изрѣзвало небето, и като голѣмо свѣтло око поглеждала по нѣкоя звезда.

Пенка разровила жеравата, хвърлила въ огъня единъ сухъ пънъ и мушнала две дълги смолести върлини. Огънятъ се разгорѣлъ и запрящѣлъ.

— О-хо, — промълвилъ Петърчо, като прострѣлъ ржчички да се огрѣе.

Пенка развъртѣла очи и съгледала една дива ябълка, отрупана съ плодъ.

— Ахъ! — радостно плеснала тя ржце — ще има какво да си похапнемъ. Тя набрала диви ябълки и ги заровила въ жеравата да се опекатъ. После потупала по рамото братчето си:

— Нали е хубаво тука? — попитала го тя.

— Хубаво е, — отговорилъ кротко Петърчо, и се притисналъ до сестра си.

— Не бой се, — погладила го по главата Пенка.

Петърчо тихо промълвилъ:

— Не ме е страхъ, — и вторачилъ очи въ тъмнината. А мра-

кътъ ставалъ все по-гжстъ, сякашъ на гжсти кжлбета изкачалъ изъ хралупитѣ на дърветата, нощъта по-черна се спускала и нѣкакви сѣнки заиграли край огъня.

Пенка мълчаливо гледала огъня, който се разгарялъ и хвърлялъ червени петна върху зелената трева. Пламъцитѣ лижели съ червенитѣ си езици тъмнината и наоколо ставало свѣтло. Едно птиченце прехвъркнало на надвисналия до тяхъ клонъ, навело глава, погледнало къмъ малкото момченце и запѣло:

Богъ бди, Богъ бди,
надъ малкитѣ сирачета,
тъй както бди за птичкитѣ —
не се плаши! не се плаши!

Пенка се усмихнала, извърнала глава и погледнала къмъ голѣмия джбъ. Изведнажъ нѣщо съ голѣмъ рунтавъ кожухъ и две зли свѣтещи очи застанало близо до нея.

— Ха, ти ли си, чичовото мече, — усмихнала се Пенка и загледала мечката.

Мечката вирнала муцуна, задушила и протегнала лапа.

— Не сж опечени още ябълкитѣ, — казала Пенка. Тя по-